

ilyenkor kezét előrenyújtotta, döccent egy kicsit, s mintha karó volna, tenyere alá simult a puszta levegő.

Az író is felpattant.

— Figyelte? Hallotta? Boldog! Ő boldog... Ő, vakok. Vakok.

— És maga? — kérdezte a férfi, emelkedett ő is.

— Én legalább látom. És szétkiáltom, amíg csak élek...

Magasított sapkája megbillent a fején. Hős vagy pojáca, ugyan ki dönthetné el a gyorsuló sötétben?

— Nagy kegyelem — mondta a másik —, nagy kegyelem.

— És akkor ez a szerencsétlen azt makogja... fél tüdővel... hogy a tavasz... meg a perc... a virág... a megannyi madár...

A férfi félbeszakította az amúgy is töredékes háborgást. Nem udvariatlanul, inkább tárgyilagosan.

— Nagy kegyelem — mondta ismét. Mintha ugyanaz a zenemű szólna, más hegedűvel. — Kegyelem az is. Egyiknek szólásra, másiknak viselésre.

Közelebb hajolt, érintette az író vállát. Nem akarta kioktatni, ezért csak ennyit szólt még:

— Bizony. Vakok vagyunk.

Már ment is, sietősen, de kapkodás nélkül, egyenletesen fölfelé a keskenyedő ösvényen, táskáját hóna alá szorítva, mintha az utolsó híradást vinné a völgyből a hegy tetejére.

Az író pedig ott maradt középen. Káromkodott. Egy fokkal megint bonyolultabb lett minden.

